N°. 2089. 1854.

DE TIJD.

NOORD-HOLLANDSCHE COURANT.

Dieu et mon droit.

Deze COURANT verschijnt te AMSTERDAM, Dagelijks, behalve des Zondags. Het abonnement voor 3 maanden is *f* 5.00; voor de buitensteden *f* 6.00; *franko* door het geheele Rijk.
Brieven, Gelden, enz. FRANKO te adresseeren aan het Bureau dezer COURANT.

DINGSDAG, 7 MAART.

Advertentien van *Zes* regels en daar beneden worden tegen *f* 1.00 geplaatst; meer dan *Zes* regels tegen 15 cents de regel. — Voor alle advertentien wordt bovendien 35 cents zegelregt betaald. Voor groote letters betaalt men, naar de plaatsruimte meer.

AMSTERDAM, 6 Maart.

Er zijn dezer dagen twee Staatsstukken in het licht gekomen, die beide zeer opmerkelijk zijn, namelijk de aanspraak van den Franschen Keizer bij de opening van de Wetgevende Vergadering voor 1854, en het antwoord van den Keizer aller Russen op den bekenden brief van den Franschen monarch.

Het is een vreemd verschijnsel, dat vorsten bij opene brieven tot elkander spreken over de gewigtige quæstie van vrede en oorlog. Vreemder nog is het, dat zulks juist geschiedt door twee potentaten, die beide de drukpers aan handen hebben liggen. Al is daarin eene hulde door alleenheerschers gebragt aan de magt van de publieke opinie, wij nemen dat verschijnsel zeer ongaarne waar. Ongetwijfeld begrijpen beide, dat de publieke zaak publiek moet worden behandeld. Wij hebben niets daartegen. Maar aan die vereischte kon worden voldaan zonder dat de gekroonde hoofden in persoon op het tooneel der polemiek behoeven op te treden.

Keizer Napoleon I, de zoon der revolutie, die hij breidelde, en de overweldiger, die met zijne legers al de hoofdsteden van Europa bezocht, en Koningen en Keizers in zijn gevolg sleepte, Napoleon was de eerste, die afwijkend van de monarchale gebruiken, de onderhandelingen over de volken voerde, hetzij in mondelingsche zamensprakeu, hetzij in persoonlijke briefwisseling tusschen vorst en vorst. Graaf de Maistre betreurde deze innovatie in de diplomatie, omdat hij daarin schadelijke gevolgen voorzag voor de rust van de wereld. Hij meende dat de onderhandelingen alleen met vrucht konden en moesten worden gevoerd door diplomatieke agenten. Niet slechts om de vaardigheid der gekroonde hoofden, die niet als prokureurs tegenover elkander kunnen staan, om een kontrakt te formuleeren en daarover te debatteeren; maar vooral ook in het belang der volken. De persoonlijke aanraking tusschen vorsten in de gewigtigste belangen van hunne rijken, als zij van weerszijden van mond tot mond moeten worden bediskussieerd, geeft zoo om de prikkelbaarheid van het eergevoel der gekroonde hoofden, als om het groot gewigt dat zij aan hunne inzigten hechten, al te ligt aanleiding tot verdeeldheid zoo de Mogendheden elkander opwegen, tot verdrukking van den zwakken door den sterkeren, zoo zij elkander ongelijk zijn. De onderhandelingen worden beter gevoerd door dienaren der vorsten, omdat dan ten minste de personaliteit der Koningen buiten 't spel blijft, en in de gevestigde gebruiken der diplomatie wijze temperamenten zijn, die de wrijving van vorst tot vorst en van rijk tot rijk in eene kalme en beredeneerde diskussie verzachten.

Wij kregen dezer dagen onder onze oogen eene beschrijving van het verblijf in China van den sekretaris der Fransche ambassade, dien Louis Philippe naar het Hemelsche rijk had gezonden tot sluiting van een handelsverdrag. Tot onze niet geringe verwondering zagen wij daar hoe de Chineesche diplomatie dat beginsel van internationale onderhandeling in toepassing bragt. Nadat de Fransche gezant en de Chineesche diplomaat elkander beleefdheids bezoeken hadden gebragt, ging men over tot het bespreken van de wijze waarop men onderhandelen zou. De Chineesche kommissaris zeide zeer wijsselijk tot den franschen gezant: wij zijn beide de vertegenwoordigers van twee groote bevriende potentaten, wij moeten alzoo elkander niets hebben te zeggen, dan hetgene aangenaam is. Laten wij daarom de onderhandelingen voeren door onze sekretarissen. De Chinees had volkomen gelijk. En zijn voorstel getuigt van gezond verstand en een goed inzigt omtrent de behandeling van menschen en zaken in de groote wereldaangelegenheden.

Wat de Chineesche Tartaar nuttig oordeelde tusschen twee gezanten, zulks is volstrekt noodzakelijk tusschen vorst en vorst in acht te nemen.

De jongste openbare briefwisseling tusschen de Fransche en Russische Keizers bewijst het duidelijk. Het was onmogelijk dat uit St.-Petersburg een gunstig antwoord kon komen op den brief uit Parijs. Het was eveneens slecht mogelijk, dat de Parijsche brief, voor de openbaarheid bestemd, anders kon zijn ingekleed. Wat is dan het gevolg van dat schrijven? Dat de poging, in schijn gedaan, om den vrede te bevorderen, eigenlijk slechts den oorlog heeft gediend.

Wij zijn in de Oostersche quæstie het Russische kabinet niet genegen. Dat doet ons evenwel niet de oogen sluiten voor hetgene waar is. En als wij dan met aandacht kennis nemen zoo van den brief die uit Parijs naar Keizer Nikolaas is gezonden, als van het antwoord dat door dezen aan Keizer Napoleon is bezorgd, dan komt het ons voor, dat men thans te Parijs den vrede niet heeft gewild, middelerwijl men te St.-Petersburg meer dan ooit verlangend is geworden om tot den vrede te komen.

Dat men in Rusland op dit oogenblik vrede zou willen, zoo de kans daartoe mogelijk werd gemaakt, is evenzeer op te maken uit den keer, dien de zaken onverwachts tegen Rusland hebben genomen, als uit den toon en den inhoud van 't antwoord van Keizer Nikolaas, die wel weigert toe te treden tot het schrijven van Napoleon, maar met der daad van 't begin tot het einde verraadt, dat men vrede verlangt en smeekt dat daartoe slechts eene voegzame gelegenheid worde aangeboden.

Als men op het punt, waarop de zaken nu eenmaal gebragt zijn, te Parijs opregtelijk naar vrede had getracht, en hadde men in plaats van den brief des Keizers door diplomatieke nota's gesproken met het ernstige doel om te slagen, men zoude te St.-Petersburg de welkome gelegenheid met beide handen hebben aangegrepen. Maar te Parijs en te Londen heeft men gemeend den oorlog te moeten doordrijven, om voor eens en voor altijd, zoo als men dat noemt, de Oostersche quæstie uit te maken. Het is gemakkelijker zulks te zeggen, dan te doen.

Wat na de troonrede van Keizer Napoleon betreft, het is een [illegible] van den Keizer zelven. Hij alleen spreekt zoo en kan zoo spreken. Daarin is eene voortzetting van zijne redevoering te Bordeaux, toen hij verklaarde: *l'empire c'est la paix.*

Met heel veel takt vangt hij aan Europa tot getuige te roepen, dat hij het zwaard niet uit de schede trekt dan daartoe »gedwongen", als eene bevestiging dat hij van zijnen kant al gedaan heeft wat hij kon om aan zijn beginsel gestand te doen, dat het keizerrijk den vrede wil. Met der daad, zij zoo min als iemand heeft aanvankelijk oorlog gewild. De goddelijke Voorzienigheid heeft den oorlog bereid ten spijt der Mogendheden, die hem thans zullen voeren. En zoo iemand dan heeft Frankrijks alleenheerscher van den beginne gematigdheid en toegevendheid getoond om een oorlog te verhoeden. Al is het dat hij thans, na al hetgene heeft plaats gehad, oorlogzuchtig is geworden; hij heeft daarom niet minder het regt om te mogen verzekeren, dat hij het zwaard slechts gedwongen trekt. En in zooverre handhaaft hij het beginsel, dat het Keizerrijk de vrede is. En niet alleen dat hij het handhaaft, hij voegt daaraan nog toe eene nieuwe verklaring, die meer welkom zal zijn, dan elke andere, omdat zij meer dan eenige andere ongehoord is. De Fransche Keizer verklaart ten oorlog te gaan zonder veroveringszucht. Sterker nog. Hij zegt: »Ik wil het gaarne openlijk verklaren, dat de tijd der veroveringen voor altijd voorbij is." Wat hij door den oorlog wil is slechts dit: niet Frankrijks vergrooting, maar alleen tegenstand bieden aan eene gevaarlijke overheersching.

Het is een gewigtige verklaring, wel de gewigtigste, die door Keizer Napoleon kon gedaan worden, en allerminst van hem verwacht, dat het keizerrijk de vrede is, en zelfs in oorlog geen verovering wil, omdat de tijd der veroveringen voor altijd voorbij is.

Wij gelooven niet dat zulke verklaring ooit is gedaan door eenige groote magtige mogendheid. Zij zal den Franschen Keizer niet weinig sterken. Wat eene gerustStelling voor Sardinië en België! Wat een lokaas aan Duitschland toegeworpen, die het Westen niet hebbende te vreezen, alle bezorgdheid tegen het Noorden moeten keeren, het Noorden, dat in de laatste eeuw van jaar tot jaar nieuwe veroveringen doet, door Finland naar Zweden, door Polen naar Duitschland, door de vorstendommen naar de bezittingen van Oostenrijk, door zijne jagt op Konstantinopel naar de Middellandsche Zee, door zijne vorderingen in Azië naar de Engelsche bezittingen dingt. Met een woord, de verklaring van den Franschen Keizer is voor Rusland erger dan een verloren veldslag, omdat zij de vrees, die Europa voor Frankrijk en zijn Keizer koesterde, alleen en geheel tegen Rusland keert.

Gecommitteerden tot spoed vorderende zaken van de Algemeene Synodale Commissie der Nederlandsche Hervormde Kerk hebben aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, ter zake het jongste ontwerp van Wet tot regeling van het Armbestuur, aangeboden het navolgende adres:

»De algemeene Synodale Commissie der Nederlandsche Hervormde Kerk had tot tweemalen toe de eer, eerstelijk bij adres van 20 November 1851, en later onder dagteekening van den 19 Maart 1853, tot uwe Vergadering zich te wenden ter zake het toen door 's Lands Regering ter overweging aangeboden ontwerp van Wet op het Armbestuur. Wij deden zulks uit naam der Kerk, die ons Collegie, buiten den vergadertijd der Synode, wettiglijk vertegenwoordigt, en gedreven door de waarachtige overtuiging, dat wij voor hare regten en grondwettig gewaarborgde vrijheid optreden moesten, waar zij dreigden gekrenkt en geschonden te worden. Ons hoofdbezwaar tegen het ten jare 1851 U voorgelegd ontwerp, en dat door de later aangebragte wijzigingen geenszins werd weggenomen, was gelegen in het groote beginsel, dat de gansche wet beheerschte, en in het eerste artikel werd uitgesproken, dat het armbestuur, hetwelk bij de wet geregeld werd, *alle instellingen van weldadigheid* omvat, terwijl wij alle vrijmoedigheid hadden om te beweren, dat onder het Staatsbestuur geene andere instellingen naar regt en billijkheid te brengen zijn, dan die van Staatswege verordend, gesticht of onderhouden worden.

»Dat de zienswijze der Regering zich thans met deze beschouwingen vereenigd heeft, daarvan strekt het laatstelijk U ter overweging voorgelegd Wetsontwerp tot een verblijdend teeken. Hoog waarderen wij de zorg, waarmede de Regering de bezwaren der Kerk gewogen, en het belangrijke vraagstuk, gelijk zij zelve het heeft genoemd, aangaande de toepassing der Wet op de kerkelijke instellingen van weldadigheid, met ernstige aandacht onderzocht en behandeld heeft.

»Het is ons eene zaak van niet geringe vreugde, dat zij niet aarzelt hare overtuiging uit te spreken, dat de vroeger aangeboden wetsontwerpen daaromtrent verder zijn gegaan dan de aard der zaak medebrengt, en der Kerk wenschen wij geluk, dat de zelfstandigheid en onafhankelijkheid, die haar bij de Grondwet worden toegekend, door de Regering nu geëerbiedigd zijn, en het als een haar toekomend regt wordt erkend, dat zij zich zoo vrij bewegen als met de regten en verpligtingen van het Staatsgezag bestaanbaar is. Gelijk wij ons verheugen, dat de Regering zich op dit standpunt van beschouwing heeft geplaatst, zoo staan wij vast in het vertrouwen, dat de gronden, waarop het steunt, helder en krachtig in de memorie van toelichting ontwikkeld, den bijval uwer Vergadering zullen verwerven, en dat de vertegenwoordiging der natie, wier geest ten opzigte van de beoefening der liefdadigheid even juist gekenschetst als verstandig geraadpleegd is, eene wet zal helpen tot stand brengen, wier bepalingen geheel naar het beginsel van vrijheid voor de instellingen der Kerk zijn geregeld, eene wet, die door het belang van den Staat niet minder, dan door het regt der Kerk geëischt wordt.

»Vordert de billijkheid dat de vertegenwoordiging der Hervormde Kerk aan milde beginselen en regtvaardige beschouwingen regtmatigen lof doet wedervaren, zij zou wenschen ook, dat alle bezwaren, die van de zijde der Kerk tegen de vroegere ontwerpen werden ingebragt, door het tegenwoordige waren opgeheven, en zij bejammert het te moeten zeggen, dat dezen op een enkel punt zelfs vermeerderd zijn. De Regering heeft, ondanks het onbekrompen beginsel, waarvan zij is uitgegaan, de meening vastgehouden, gelijk zij zelve verklaart, dat in de wet, met opzigt tot deze instellingen, verbindende bepalingen noodzakelijk zijn, om de Regering in staat te stellen, kennis te verkrijgen van haar bestaan en hare werking, terwijl zij oordeelt anders niet te kunnen voldoen aan hetgeen haar bij de Grondwet wordt voorgeschreven.

»Deze beperkingen van de vrijheid der bestuurders van kerkelijke instellingen wijst zij zelve in hare memorie aan, als gelegen in artt. 7, 9, 10, 11, 12, 13, 19 en 60 van het concept. Op deze aangeduide wetsbepalingen willen wij de aandacht uwer Vergadering in het bijzonder gevestigd hebben, opdat zij beslisse, of zij zich met de erkende onafhankelijkheid der Diakoniën verdragen kunnen.

»Billijk moge de vordering schijnen, in de twee laatstgenoemde artikelen opgenomen, dat, zoo de kerkelijke besturen subsidie uit burgerlijke fondsen verlangen, zij van hare noodzakelijkheid doen blijken; maar de verordening rust op het denkbeeld van verpligte armenzorg aan de zijde der Kerk, en het geheele subsidiestelsel, waartegen de kerkbesturen reeds voor lange zich hebben aangekant is eene verloochening van den zoo eenvoudigen als onmiskenbaar juisten grondregel, dat elk Diakoniebestuur bedeelt, zoo ver de beschikbare middelen strekken. Met dezen regel is het onbestaanbaar, dat de Kerk voor de ondersteuning van hulpbehoevenden, die tot hare gemeenschap behooren, de medewerking inroept van het burgerlijk bestuur. Zij doe wat zij vermag en boven het kunnen zal van haar niet redelijk worden geëischt. De Staat zelf, in plaats van instellingen buiten zijn gebied te schragen, voorzie zooveel noodig en mogelijk in de behoeften zijner hulpelooze burgers.

»Wij zijn verre van de verpligting te misbillijken tot de voorgeschreven kennisgeving in art. 13 van alle te houden openbare inzamelingen; zelfs juichen wij de uitzondering toe, die, in overeenstemming met een vroegere Koninklijke beschikking, gemaakt wordt voor alle collecten, die voor instellingen eener kerkelijke gemeente, alleen aan de huizen van de lidmaten dier gemeente gehouden, worden. Maar wat in dit artikel ons gewigtige bedenking geeft, het is de onverdiende en van willekeur niet vrij te pleiten strafbepaling, rakende de instellingen, wier besturen, naar een onregtmatig voorschrift, als in art. 7 is opgenomen, zich niet gehoorzaam gedragen.

»De overige wetsbepalingen in genoemde artikelen verwekken ons meerdere of mindere bedenking, en het hoofdbezwaar, dat wij tegen allen moeten doen gelden, betreft dit ééne, dat de Staat voorschrijft en vordert, wat hij aan de besturen der instellingen buiten zijn gebied moest overlaten, en dat de vrijheid der Diakoniën door dezelfde Regering onmiskenbaar wordt gehuldigd en in vele verordeningen gehandhaafd, in anderen wordt aan banden gelegd.

»Wij willen niet herhalen in het breede, Mijne Heeren! wat in onze vroegere adressen ontwikkeld is, maar vergeten kunnen wij het niet, dat wij het betreuren, dat de Regering aan het gevoelen, hetwelk bij de vroegere wetsontwerpen zeer sterk is uitgesproken, blijft vasthouden, dat zij aan de armenzorg zich niet wijden en het verslag telken jare niet leveren kan, gelijk bij de Grondwet van haar gevorderd wordt, indien zij niet met hare kennis tot het innerlijke wezen van alle — en dus ook van de kerkelijke instellingen is doorgedrongen.

»Bij het jongste wets-ontwerp is men zelfs nog een stap verder dan bij de vroegeren gegaan. Wat toen niet werd gevorderd, zou nu ten pligt worden gezet, — de mededeeling van het bestuur en de inrigting der bestaande instellingen.

»Tegen deze voorschriften van wet voeren wij aan, dat de kerkelijke bestuurders tot het doen van opgaven, die voor de armenzorg belangrijk en voor het Staatsgezag noodig zijn, nimmer onwillig zullen gevonden worden, indien zij daartoe worden uitgenoodigd, ja, dat de Kerk zelve bij haar Diakonie reglement in artt. 26, 27 omtrent de opgave van het personeel de noodige maatregelen genomen, en ten aanzien der verstandhouding met het Burgerlijke bestuur de meest mogelijke vrijheid geschonken heeft.

»Maar door elken dwang aan de instellingen van vrijwillige liefdadigheid opgelegd, mogen wij ons billijk bezwaard gevoelen. Eene mededeeling gelijk in art. 7 wordt verlangd, kan met den aard en het belang der instelling zoowel als met de kerkelijke voorschriften strijdig zijn.

»Indien ook de opgaven in artt. 10 en 11 naar waarheid gezegd kunnen worden met het Staatsbelang te strooken, dan was het Staatsregt nog niet bewezen, hetwelk zulke opgaven kan eischen. Wij wijzen op de bepalingen van straf of boeten, waarmede de wet, in strijd met haar beginsel, hare heerschappij zal doen doordringen in het hart van een zelfstandig ligchaam, dat vrijwillig zich belast met de zorg zijner ongelukkige leden; waarmede zij de mannen treffen zal, die uit edel beginsel en met groote opofferingen aan hunne roeping zich wijden, en die, als uitdeelers van de gaven der ongedwongen liefde, hunne verantwoording hebben en als kerkelijke dienaren aan de voorschriften der kerkelijke ordening gehoorzaamheid schuldig zijn.

»Het kan ons niet grootelijks bezwaren, dat de bevoegdheid der kerkelijke besturen ten aanzien der regeling van ontbonden instellingen, in art. 9 vermeld, die haar stilzwijgend toebehoort, als ten overvloede door den wetgever wordt uitgesproken; maar het tot stand brengen van die regeling door eene magt buiten de Kerk zou immer een ingrijpen zijn in hare heilige regten, tegen wier schennis de grondwet haar beveiligd heeft.

»Indien wij niet in herhaling zullen treden van hetgeen wij in onze vorige adressen ontwikkeld hebben, moeten wij ons nu bij het enkel aangeven van onze bedenkingen bepalen.

»Alles zamenvattende wat wij met ons adres beoogden, betuigen wij u, Mijne Heeren! onzen wensch, dat het beginsel, waarop de concept-wet tot regeling van het Staats-armbestuur is gebouwd, de erkenning der vrijheid en onafhankelijkheid van de kerkelijke instellingen van liefdadigheid, door u gehuldigd; maar tevens door u gezorgd worde, dat ditzelfde beginsel in al de voorschriften der wet getrouwelijk gehandhaafd zij, en al de bepalingen, in de genoemde artikelen van het concept voorkomende, de gewenschte en billijke vrijheid vernietigen of belemmeren, uit de wet verwijderd worden, overeenkomstig de regten van elk wettig erkend en zelfstandig werkend kerkgenootschap, tot vermijding van alle botsingen, die anders te vreezen zijn, of van hindernissen, die anders ontstaan kunnen, om de kerkelijke armenzorg juist door zulke mannen aanvaard te zien, als men daarvoor allermeest begeeren moet; en in het welbegrepen belang van den Staat, volgens de juiste beschouwing, door de Regering in hare memorie opengelegd, dat de meerdere vrijheid der Kerk ook eene meer overvloedige bron zal worden van liefdadigheid.

»Het welzijn van den Staat en de bescherming van al de regten der tot den Staat behoorende ligchamen en personen moge van al uwe beraadslagingen de strekking en de uitkomst zijn!

»De algemeene Synodale Commissie der Nederlandsche Hervormde Kerk,
»in haren naam,
»De Secretaris,
»(w. get.) TIMMERS VERHOEVEN."

De *Aachener Zeitung* behelst den volgenden brief aan dat blad geschreven, dd. 1 Maart:

»Schoon het de waarheid niet is dat de vestingwerken van Maastricht zullen worden ontmanteld, stellig schijnt het nogthans, dat, het grootste gedeelte van het garnizoen vertrokken zijnde, de vesting alzoo daadwerkelijk ontwapend is. Zulk een opmerkenswaardige handeling, in de tegenwoordige omstandigheden, moet tot allerlei vermoedens aanleiding geven. Het betreft niet eene noodzakelijke bezuiniging, want het leger zal niet verminderd worden en Nederland is niet tot bezuiniging gedwongen. Zijne finantien zijn goed, en wel zóó, dat het bereids aan eene reduktie van den interest zijner Staatsschuld denken durft. Het betreft te dezer zake alzoo een staatkundig doel. Het denkbeeld, alsof men voornemens zou zijn, Maastricht aan Belgie af te staan is ijdel; want, schoon men in Holland niet buitengewoon veel waarde aan Limburg hecht, dat slechts als een aanhangsel wordt beschouwd, in Duitschland zou men een beteren prijs er voor kunnen bedingen dan in Belgie. Bovendien, Duitschland zou aan Belgie zulk een koop niet veroorloven, terwijl andere mogendheden minder reden zouden hebben om zich over dien koop door Duitschland bezwaard te achten. Immers, hoewel Maastricht geen bondsvesting is, het land dat die vesting bestemd is te beschermen, is een bondsland en de bond heeft allezins een woord in te brengen, als het eene vermindering van zijn grondgebied betreft. Sinds lang heeft men verzekerd, dat de Nederlandsche Regering met Frankrijk sympathiseerde; ook onlangs moet ook België, die gereed is met Frankrijk een handelsverdrag te sluiten [reeds gesloten] op den wensch van dat Rijk de bezetting zijner vestingen verminderd hebben. Als Frankrijk met Duitschland zich verstaat, dan kan het zich dat laten welgevallen. Maar zoolang de mogelijkheid eener andere verhouding bestaat, is de handelwijze van Belgie en Nederland in elk geval zeer dubbelzinnig. Duitschland heeft tegenover België trouwens geen ander regt dan voorstellingen te doen dat men niet mag vergeten, onzijdigheid ook van alle zijden veiligheidsmaatregelen vereischt. Ten aanzien van Nederland hebben wij een meer regtstreeksch belang en 't is de pligt van de bondsvergadering te zorgen, dat een gedeelte van het bondsgebied niet aan een mogelijken vijand worde prijs gegeven; en, mogt de Nederlandsche Regering verklaren dat zij noch de middelen, noch den lust had dat gebied te beschermen, dan zou de bondsvergadering verpligt zijn, in zijne plaats te treden en de verdediging des lands, de vestingen daaronder begrepen, over te nemen. Het zou nu logisch zijn, mogt het gerucht waarheid behelzen, dat van de zijde van Pruissen aan het Haagsche kabinet wierd berigt gezonden, dat Rijk in Maastricht Duitsche troepen zou leggen, indien de Nederlandsche zich verwijderden.

»Omtrent de juistheid van het berigt, evenmin omtrent de gevolgen, weten wij overigens niets bepaalds; maar zeker is 't, dat het een geluk voor de landen dezerzijds den Rijn zou zijn, indien zij eene betere bescherming dan de tegenwoordige verkregen en wel daardoor dat de verdedigingslinie der Maas in Duitsche handen kwamen."

Z. M. heeft 1°. eervol ontslag verleend aan Mr. C. Pels Rijcken, als plaatsverv. lid van den militieraad, zitting houdende te Breda, en in deszelfs plaats benoemd G. van Alphen; 2°. benoemd tot kontroleur van de dir. bel. e het kad. in Gelderland A. J. van Oostveen, en tot adj. kontr. aldaar D. A. A. van Sorgen.

's GRAVENHAGE, 5 Maart. Naar men verneemt zou de de onthulling van het standbeeld van Z. M. koning Willem II op 19 dezer bepaald zijn en bij die gelegenheid eene rede worden uitgesproken door den heer E van Dam van Isselt.

— Men verneemt dat het verzoek om gratie, ingediend door twee leden van den gemeenteraad van Appeltern die, ter zake van de openbreking van het protestantsch schoolgebouw aldaar, tot drie maanden gevangenisstraf zijn veroordeeld, door Z. M. is gewezen van de hand. *(Gemeentestem.)*

— H. M. de koningin heeft aan Regentessen van het armenwerk en weeshuis te Assen, ten behoeve eener voorgenomene verloting van vrouwelijke handwerken en andere voorwerpen ten voordeele der armen, doen toekomen twee prachtige porseleinen vazen.

— Van daag onderzochten de afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal de ontwerpen van wet: 1°. tot wijziging van hoofdstuk X der begrooting voor 185.; 2°. tot het verleenen van naturalisatien; 3°. tot wijziging der wet nopens den akcijns op het gemaal; en 4°. verhooging van de begrooting voor het depart. voor Hervormde Eeredienst, ter zake van kindergelden.

Het onderzoek over het ontwerp wegens het armwezen is in de afdeelingen afgeloopen.

— Nadat gisteren de gepens. luit.-kol. v. B. van Arnhem in het huis van arrest alhier gevankelijk was overgebragt en een verhoor had ondergaan, is kort daarna zijn zoon, de advokaat, die Woensdag bij zijne aankomst uit Arnhem aan het station was aangehouden, doch tot op vrije voeten werd gesteld, insgelijks ten huize zijns tantes gearresteerd en voorloopig mede in de gevangenis overgebragt. Met belangstelling wordt het verder onderzoek en de uitslag dezer zaak te gemoet gezien. Er zijn daaromtrent velerlei geruchten verspreid. *N. Br.*

De *Nieuwe Noord-Brabander* verneemt dat op hoog bevel de ligting van het jaar 1849 niet gepasporteerd maar onder de wapens gehouden is, terwijl men verder verneemt dat, ten gevolge dier omstandigheid, de plaatsvervangers tot een prijs van *f* 1000 gestegen zijn.

Men leest in de tweede editie van de *Amsterdamsche Courant*:

PARIJS, 6 Maart. De *Moniteur* van heden bevat eene cirkulaire, van den minister van Buitenlandsche Zaken aan de Fransche gezanten in het buitenland. Daarin zegt de heer Drouin de Lhuys, dat de brief en het manifest van den Czaar alle hoop op het gezond verstand van de Russische regering vernietigt.

Frankrijk werpt alle verantwoordelijkheid van zich af, die thans alleen en uitsluitend op Rusland drukt.

LONDEN, 6 Maart. Sir Hamilton Seymour, Britsch gezant bij het hof van Rusland, is alhier aangekomen.

MARSEILLE, 4 Maart. Van wege de vereeniging voor den graanhandel, zijn aan de Fransche en Engelsche regeringen petitiën opgezonden, houdende bedenkingen tegen de uitgifte van kaperbrieven en verzoek tot intrekking.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, 5 Maart. Men leest in den *Moniteur*: De reis van den regerenden hertog van Saksen-Coburg, is met het oog op de tegenwoordige omstandigheden, aan te merken als van groot gewigt.

De hooge positie die hij in Duitschland inneemt, het belangrijke zijner uitgebreide betrekkingen, met de meeste gekroonde hoofden zijn wel in staat vertrouwen in te boezemen aan allen die in de vereeniging der Westersche Staten van Europa het zekerste middel zien om dreigende gebeurtenissen af te wenden, zoo al niet te voorkomen.

De groote hartelijkheid en volmaakte overeenstemming die bij de eerste zamenkomst reeds tusschen Z. M. den Keizer der Franschen en den regerenden hertog van Saksen-Coburg geheerscht hebben, doen te regt vermoeden, dat het verblijf van den vorst van Saksen-Coburg een gunstigen indruk zal achterlaten in Frankrijk, en dat de vorst ook zulk een indruk zal medebrengen naar Duitschland.

— Men beijvert zich om het verblijf van den regerenden hertog van Saksen-Coburg te Parijs zoo aangenaam mogelijk te maken; en hij wordt ten hove met de grootste onderscheiding behandeld.

— Het antwoord van den Czaar op het schrijven van Keizer Napoleon luidt aldus:

»SIRE!

»Ik kan Uwe Majesteit niet beter antwoorden dan door de herhaling der vroeger door mij uitgesproken woorden waarmede uw brief eindigt: »Onze betrekkingen moe

opregt vriendschappelijk zijn en berusten op overeenkomst van bedoelingen: handhaving der orde, liefde tot den vrede, eerbied voor de verdragen en wederkeerige welwillendheid." Uwe Majesteit verklaart dit programma, zoo als ik zelf het heb opgesteld, aan te nemen en verzekert daaraan getrouw te zijn gebleven. Ik durf gelooven, en mijn geweten geeft mij de getuigenis, dat ik van mijnen kant niet daarvan ben afgeweken. Want in de zaak waarover wij het oneens zijn en waartoe de aanleiding niet van mijne zijde komt, heb ik steeds betrekkingen van welwillendheid met Frankrijk trachten te onderhouden; ik heb steeds zorgvuldig vermeden op dat terrein in botsing te geraken met de belangen der godsdienst die Uwe Majesteit belijdt; ik heb, zoo wat den vorm als wat de zaak zelve betreft, voor het behoud des vredes al toegegeven wat behoudens mijne eer mogelijk was, en terwijl ik voor mijne geloofsgenooten in Turkije de bevestiging der sedert lang, ten koste van het Russische bloed, voor hen verkregen regten en voorregten vorderde, verlangde ik niets meer dan wat op de verdragen gegrond was. Indien de Porte aan haar zelve overgelaten ware gebleven, dan zou het geschil, hetwelk Europa verontrust, sinds lang beslecht zijn geweest. Alleen een noodlottige invloed (*une influence fatale*) heeft dit belet, en, door ongegronde verdenking op te wekken, door het fanatismus der Turken aan te vuren, door het Turksche gouvernement omtrent mijne bedoelingen en de waarachtige strekking mijner vorderingen te misleiden, de zaak op zoodanige hoogte gebragt, dat een oorlog daaruit moest ontspruiten.

»Uwe Majesteit zal mij vergunnen dat ik mij niet te zeer in de bijzonderheden bezig houde met de omstandigheden, gelijk die in uwen brief van uw bijzonder standpunt voorgesteld en met elkander in verband gebragt zijn. Verscheidene handelingen, die naar mijn inzien niet juist zijn beoordeeld, en een aantal verkeerd voorgestelde feiten zouden, om in het juiste licht geplaatst te worden (ten minste zoo als ik ze beschouw), wijdloopige ontwikkelingen vereischen, ongeschikt voor eene briefwisseling tusschen souvereinen. Zoo verdient, volgens Uwe Majesteit, het bezetten der Vorstendommen het verwijt van de zaak plotseling het gebied der discussie op dat der feiten te hebben overgebragt; maar Uwe Majesteit verliest uit het oog dat die bezetting, toen zij nog geheel als eventueel in uitzigt werd gesteld, voorafgegaan en voor een goed deel veroorzaakt is door een vroeger zeer gewigtig feit, de verschijning namelijk der vereenigde vloten in de nabijheid der Dardanellen; behalve dat reeds veel vroeger, toen Engeland nog aarzelde om eene dreigende houding tegen Rusland aan te nemen, Uwe Majesteit begonnen was met uwe vloot tot Salamis te zenden. Deze kwetsende demonstratie getuigde voorwaar niet van vertrouwen op mij. Zij moest de Turken aanmoedigen, en reeds vooraf den goeden uitslag der onderhandelingen verijdelen, door hen Frankrijk en Engeland te doen beschouwen als bereid om hunne zaak tot elken prijs te ondersteunen.

»Zoo wijt Uwe Majesteit verder aan de ophelderende aanmerkingen van mijn kabinet op de Weener nota de onmogelijkheid, waarin Frankrijk en Engeland zich bevonden hebben, om de aanneming van die nota aan de Porte aan te bevelen. Maar Uwe Majesteit gelieve zich te herinneren dat onze ophelderende aanmerkingen ná en niet vóór de eenvoudige en onvoorwaardelijke niet-aanneming dier nota verschenen zijn, en ik geloof dat de mogendheden, zoo zij werkelijk den vrede wenschten, gehouden waren om de eenvoudige en onvoorwaardelijke aanneming van de Porte te vorderen, in plaats van haar te vergunnen om te wijzigen wat wij zonder wijziging hadden aangenomen.

»Maar bovendien, zoo eenig punt onzer aanmerkingen tot moeijelijkheden had kunnen aanleiding geven, dan heb ik te Olmuts eene voldoende oplossing daarvan aangeboden, die door Oostenrijk en Pruissen als zoodanig is beschouwd geworden. Ongelukkigerwijze was middelerwijl reeds een deel der Engelsch-Fransche vloot in de Dardanellen binnengeloopen, onder voorwendsel van het leven en de bezittingen der Engelsche en Fransche onderdanen te beschermen; en ten einde de vloten in haar geheel de zeeëngte te kunnen doen binnenzeilen, zonder het verdrag van 1841 te schenden, heeft de Ottomanische regering ons den oorlog moeten verklaren.

»Mijns inziens hadden Frankrijk en Engeland, indien zij even als ik den vrede gewenscht hadden, die oorlogsverklaring tot elken prijs moeten beletten, of, de oorlog eenmaal verklaard zijnde, ten minste moeten zorg dragen dat hij binnen de naauwe grenzen beperkt bleef, die ik hem aan den Donau wenschte aan te wijzen, ten einde ik niet genoodzaakt zou worden het zuiver verdedigend stelsel te verlaten, hetwelk ik wilde volgen. Maar zoodra men aan de Turken veroorlofde, ons Aziatisch grondgebied aan te tasten, een onzer grensposten weg te nemen (zelfs nog vóór den ter opening der vijandelijkheden aangekondigden termijn), Akhaltschiek te blokkeren en de provincie Armenie te verwoesten; zoodra men der Turksche vloot de vrijheid liet om troepen, wapenen en krijgsbehoeften naar onze kusten over te brengen, kon men immers redelijkerwijze niet verwachten dat wij geduldig de gevolgen van zulke pogingen zouden afwachten. Moest men niet veronderstellen, dat wij al het mogelijke zouden doen om ze te verijdelen?

»Het gevecht te Sinope is daaruit ontstaan; het was het noodzakelijk gevolg van de door de beide mogendheden aangenomen houding, en die gebeurtenis kon aan haar voorzeker niet *onverwacht* voorkomen. Ik had verklaard mij tot de verdediging te zullen bepalen, maar vóór de uitbarsting van den oorlog, zoolang mijne eer en mijne belangen zulks zouden gedoogen, zoolang de oorlog binnen zekere grenzen zoude blijven. Heeft men gedaan wat gedaan moest worden om de overschrijding dier grenzen te beletten?

»Indien Uwe Majesteit met de rol van toeschouwer of zelfs van bemiddelaar niet tevreden was, maar als gewapend bondgenoot mijner vijanden wilde handelen, dan, Sire, zou het eerlijker en meer uwer waardig geweest zijn, mij dit ruiterlijk vooruit te zeggen, door mij den oorlog te verklaren. Dan zou een ieder zijne rol geweten hebben. Maar is het eene billijke handelwijs, thans aan ons als misdaad te verwijten wat men zelf verzuimd heeft te voorkomen? Indien het schutgevaarte van Sinope een smartelijken weêrklank heeft gevonden in het hart van al wie in Frankrijk en Engeland een levendig gevoel heeft van de nationale waardigheid, meent Uwe Majesteit dan, dat de dreigende aanwezigheid aan den ingang van den Bosporus der door u vermelde drie duizend vuurmonden, dat de tijding van hunne verschijning in de Zwarte zee feiten zijn, die zonder weêrklank blijven in het hart der natie, wier eer ik te verdedigen heb?

»Ik verneem voor het eerst van Uwe Majesteit (want de mondelinge verklaringen, die ik hier ontvangen heb hadden mij daarvan nog niet onderrigt), dat de beide mogendheden, terwijl zij de proviandering der Turksche troepen op hun eigen grondgebied beschermen, besloten hebben, *aan ons de vaart der Zwarte Zee te ontzeggen* dat is te zeggen, vermoedelijk het regt om onze eigene kusten te provianderen. Ik laat het aan Uwe Majesteit te beoordeelen over of dit, volgens uwe uitdrukking, het tot standbrengen van den vrede bevorderen heet en of het mij bij het alternatief dat men mij stelt, geoorloofd is, ik zeg niet te onderhandelen over, maar zelfs een oogenblik in een onderzoek te treden van uwe voorstellen aangaande eenen wapenstilstand, eene onverwijlde ontruiming der Vorstendommen, en aangaande het onderhandelen met de Porte eener overeenkomst, welke aan eene conferentie der vier mogendheden onderworpen zoude worden? Zoudt gij zelf, Sire, zoo gij in mijne plaats waart, dulden dat men u in zulk een toestand plaatste? Zou uw gevoel van nationale eer dat dulden? Ik aarzel niet te antwoorden: Neen. Vergun mij dus dat ik op mijne beurt even zoo denken als gij. [illegible] het is het allerminst voor bedreigingen dat men mij [illegible] zien terugdeinzen. Mijn vertrouwen is op God en op mijn goed regt gevestigd; en Rusland, daarvoor sta ik borg, zal zich in 1854 even zoo weten te gedragen als in 1812.

»Indien echter Uwe Majesteit, minder onverschillig ten aanzien mijner eer, rondborstig ons programma weder inroept, en mij de hand der vriendschap aanbiedt, gelijk ik Haar die ook thans nog aanbiede, dan zal ik gaarne vergeten, wat er al kwetsends voor mij gebeurd is. Dan, Sire, *maar ook dan alleen*, zullen wij kunnen in overleg treden en ons welligt met elkander kunnen verstaan. Uwe vloot moge er zich toe bepalen om aan de Turken het overbrengen van nieuwe strijdkrachten naar het oorlogstooneel te beletten. Ik beloof gaarne dat zij niets van mijne pogingen zullen te vreezen hebben. Zij mogen mij eenen onderhandelaar zenden; ik zal dien op gepaste wijze ontvangen. Mijne voorwaarden zijn te Weenen bekend. Dit is de eenige grondslag waarop ik in onderhandeling kan treden.

»Ik verzoek Uwe Majesteit aan de opregtheid te gelooven der gevoelens, waarmede ik ben

»*Sire!* van Uwe Majesteit
de goede vriend,
NIKOLAAS."

— De Russische Czaar heeft de onderstaande proklamatie uitgevaardigd:

»Wij Nikolaas I enz. doen kend en te weten:

»Wij hebben aan Onze beminde en getrouwe onderdanen bereids de oorzaak van Onzen twist met de Ottomanische Porte bekend gemaakt.

»Sedert dien tijd hebben Wij, in weerwil van de opening der krijgsverrigtingen, niet opgehouden van harte te wenschen, gelijk Wij ook thans nog wenschen, aan het bloedvergieten een eind te maken. Wij koesterden zelfs de hoop, dat nadenken en tijd de Turksche regering overtuigen zouden van hare dwaling, veroorzaakt door arglistige inblazingen, waardoor men Onze regtmatige op verdragen gegronde vorderingen voorstelde als eene aanranding van hare onafhankelijkheid, met het verborgen doel eener overheersching. Maar onze verwachtingen waren tot dusverre ijdel. De Engelsche en Fransche regeringen zijn voor Turkije opgetreden, en het verschijnen van hare vereenigde vloten bij Konstantinopel heeft gestrekt om de Turken in hunne hardnekkigheid nog meer aan te moedigen. Eindelijk hebben de beide Westersche mogendheden, zonder voorafgegane oorlogsverklaring, hare vloten in de Zwarte zee doen binnenloopen en daarbij het voornemen verkondigd om de Turken te verdedigen en onze schepen in de vrije schepen ter bescherming onzer kusten te verhinderen.

»Na zulk eene tusschen beschaafde Staten ongehoorde handelwijze, hebben wij onze gezantschappen uit Engeland en Frankrijk teruggeroepen en alle politieke betrekkingen met die mogendheden afgebroken.

»En zoo plaatsen zich dan Engeland en Frankrijk in ééne rij met de vijanden des Christendoms, tegenover Rusland, hetwelk voor de orthodoxe Kerk strijdt.

»Maar Rusland zal zijne heilige roeping niet verloochenen, en wanneer de vijand ons gebied aantast, dan zijn wij bereid hem met de van onze voorvaderen op ons overgeërfde standvastigheid het hoofd te bieden. Zijn wij niet hetzelfde Russische volk, van welks dapperheid de gedenkwaardige gebeurtenissen des jaars 1812 getuigenis afleggen? Moge dan de Allerhoogste geven, dat wij dit met de daad bewijzen! In die hoop, en terwijl wij voor onze onderdrukte broeders, die het Christelijke geloof belijden, de wapenen opvatten, willen wij met het ééne hart van geheel Rusland uitroepen:

»»Onze Heer! Onze Verlosser! dien wij vreezen! De Heer sta op; en verstrooije zijne vijanden!""

»Gegeven te St. Petersburg den 9den (21) Februarij 1854, van onze regering het negen en twintigste.

»Nikolaas."

— Men verzekert dat er met den Divan onderhandelingen geopend zijn betreffende den toestand der Christenen in Turkije. Het verlangen is, dat de Christenen door het geheele rijk met de Muzelmannen zullen worden gelijk gesteld. Men verwacht dat de Divan, de tegenwoordige omstandigheden in aanmerking genomen, zulks bezwaarlijk zal kunnen weigeren. Zulk een koncessie zoude reeds terstond den Griekschen opstand elk voorwendsel ontnemen.

Reeds is die opstand minder onrustbarend geworden, dan hij zich in den beginne liet aanzien. De raddraaijers althans schijnen niet zeer voordeelige zaken te doen, en in hunne plannen teleur gesteld te worden. Koning Otto moet, naar men verneemt, op aandrang van Frankrijk en Engeland, besloten hebben krachtdadig tot beteugeling tusschen beide te komen.

— Men spreekt veel van het uitvinden van eene nieuwe soort van buskruid, ligter en toch sterker dan het tegenwoordige, dat vochtig of zelfs nat zijnde, nog ontbrandt, dat goedkooper is en met de meest gemeene zelfstandigheden in een oogenblik en als bij tooverslag wordt vervaardigd. Er moeten reeds voldoende proeven mede zijn genomen.

ENGELAND.

LONDEN, 4 Maart. In het parlement heeft Lord John Russell de officieele verklaring afgelegd, dat Frankrijk en Engeland eene sommatie tot den Czaar hebben gerigt, om de Vorstendommen te ontruimen. Eene weigering zal als eene oorlogsverklaring worden beschouwd.

Lord Russell heeft echter niet gezegd, dat ook Oostenrijk en Pruissen, gelijk er beweerd is, dit ultimatum zouden onderteekenen.

— De *Times* velt een zeer gunstig oordeel over de door Keizer Napoleon tot den senaat gerigte en bij de opening der wetgevende vergadering gehouden toespraak.

— Men verspreidt het gerucht dat door Rusland op alle Engelsche schepen, die zich in Russische havens bevinden, het embargo is gelegd.

— Even als het gouvernement van Frankrijk heeft ook de Engelsche regering aan alle hare diplomatieke agenten en kommandanten harer zeemagt instruktien gezonden om aan de onderdanen en de belangen der beide natien de noodige bescherming te verleenen.

DUITSCHLAND.

WEENEN, 4 Maart. De Oostenrijksche regering zal Servie niet bezetten, maar wel Herzegowina en Bosnie, om daardoor de oproerige bewegingen in die vorstendommen tegen te gaan.

— Uit Posen wordt gemeld, dat de ekwipaadje der Russische korvet Navarino, welke te Vlissingen verkocht zou worden bestemd is om de bemanning der schepen in de Zwarte Zee aan te vullen.

BERLIJN, 4 Maart. De *Ostsee Zeitung* deelt eene dépêche mede uit Petersburg van den 27 Februarij, volgens welke de Keizer van Rusland den uitvoer van granen uit de havens van de Zwarte Zee en de Zee van Azof verboden heeft.

BUITENLANDSCHE BEURZEN.

ANTWERPEN, 5 Maart. Belg. leen. $2\frac{1}{2}$ pc. —, 1840, 1842 $4\frac{1}{2}$ pc. —; 1852, —; Spanje 1—3 pc $17\frac{5}{16}$; Binnenl. 3 pc. $32\frac{3}{4}$g; Romeinen 5 pc. —; Oostenrijk Metalliek 5 pc. 62g.

PARIJS, 4 Maart. Fransche 3 pc. 66.75, $4\frac{1}{2}$ pc. —.—; Bank-Aktiën —; 3 pc Spanje 33; id. 1 pc. —; $4\frac{1}{2}$ pc. Rusland —; Met. 5 pCt. —; Rom. Leening 1850 $84\frac{1}{2}$.

MADRID, 3 Maart. 3 pc. Schuld 36⅛; 1 pc. dito 19⅛.

LONDEN, 6 Maart. Consols 90⅝ a 90⅞; 3 pc. Spanje buitenl. 37¼ a —; 1 pc. dito 17½ a —; Comité-Bewijzen 3⅝ a ; Passive 3⅜ a —; Rusl. 5 pc. 85 a —; 4½ pc. dito 78 a ; Holl 4 pc. 85 a —; 2½ pc. 56 a —; Braz. 97 a —; Peru 4½ pc 62 a —; Gren. uitg. 6¼ a ; id. werk. 17½ a —; 3 pc. Mexiko 24¼ a —; 4 pc. Portugal 35 a —; Ecuador 3⅞ a —; Wissel op Amst. —.—; Parijs —.—; Hamburg 3 m. —.—.

WEENEN, 4 Maart. Met. 5 pc. 84½; id. 4½ pc. —; Bank-Aktien 1220; Wissel op Londen 12.58, Amst. ——; Parijs —; Goud 37½; Zilver 31½.

BERLIJN, 4 Maart. 3½ pc. Pruissische Staatschuld 77¼; 4½ pc. Rusland 73½; 5 pc. 81; Wissel op Londen 3/m. 6 Th. 13⅞; Parijs 78$\frac{1}{16}$; Amst. 141; Ween. 73⅞; Petersb. 99⅞.

HAMBURG, 4 Maart. Spanje 3 pc. 30¼; id. 1 pc. 16½. Rusland 5 pc. —; Wissel op Londen 3/m. —; Amst. —.—.

FRANKFORT, 4 Maart. Met. 5 pc. 62⅝, 3 pc. Spanje binnenl. 32⅝; id. 1 pc. 17$\frac{7}{16}$; Wissel op Londen 3/m. 117½; Amsterdam 141; Parijs 94⅛; Weenen 89½.

PRIJS-COURANT DER EFFEKTEN.

Fonds	pCt.	4 MAART 4 u. gebl.	6 MAART 4 u.			gebl.
Nederl., Werkel. Schuld à	2½ pCt.	53½	53$\frac{5}{16}$	à	53½	53⅜
Dito Dito	3 ″	64⅝	64¼	″	64½	
Dito Dito	4 ″	80	80	″	80$\frac{1}{16}$	80$\frac{1}{16}$
Amortisatie	3½ ″	79¾	80¼	″		
Handel-Maatschappij	4½ ″			″		
Haarlemmermeer	5 ″			″		
O. I. Leening 1844	4 ″		79½	″		
Aand. Arnh. Spoorweg	4½ ″			″		
Dito Hollandsche dito				″		
Obligatiën	4½ ″			″		
België, Certifikaten	2½ ″			″		
Dito	4½ ″			″		
Dito *Rothschild*	2½ ″	43¾	43¾	″	43⅞	
Frankrijk, Certifikaten	3 ″			″		
Rusl., bij *Hope en C°.*	5 ″	90¾	90¾	″	91¼	91¼
Dito A°. 1828—1829	5 ″	90	90¾	″		
Inschr. op 't Grootboek	6 ″			″		
Dito Certifikaten	6 ″	56		″		
Certifikaten te Hamburg	5 ″			″		
Negot. 1831 en 1833	5 ″		79½	″	80	
Negot. 1840	4 ″	70½	71	″	71¼	
Dito *Stieglitz*	4 ″	69½		″		
Dito Nieuwe	4 ″			″		
Nieuwe Engelsche	4½ ″	77½	77	″	77¼	
Spanje, Nieuwe 3 pCt. thans	1 ″	17$\frac{1}{16}$	17$\frac{5}{16}$	″	17⅜	
Nieuwe	3 ″			″		
Binnenlandsche	3 ″	32⅛	32$\frac{5}{16}$	″	32$\frac{7}{16}$	32$\frac{5}{16}$
Cert. Coup. Sp. Com.			3¾	″	3⅞	
Amortisable Schuld			3¾	″	3$\frac{15}{16}$	
Portugal, te Londen	3 ″	30⅛	30$\frac{5}{16}$	″	30⅜	30½
Dito Uitgestelde				″		
Weener Bank	5 ″			″		
Dito	4 ″			″		
Metalliek 1816—1852	5 ″	58¼	58¼	″	58⅜	
Dito 1847	2½ ″	29⅞	30$\frac{1}{16}$	″	30$\frac{5}{16}$	
Dito 1851 en 1852	2½ ″	29⅞	30$\frac{1}{16}$	″	30$\frac{5}{16}$	
Dito 1849	5 ″	72	73	″	73¾	73¼
Dito Letter B	5 ″	72	73	″	73¾	73¼
Aand. *f* 500 bij *Rothsch.*				″		
Dito 250 dito 1839				″		
Napels, Cert. bij *L. en B.*	5 ″			″		
Polen, Obligatiën	4 ″	59¼	59½	″	60	
Aandeelen 1835		125	125	″		
Dito met Loting fl. 500				″		
Sardinië, te Londen	5 ″			″		
Denemarken, dito	5 ″			″		
Peru, dito	4½ ″	60⅛	60	″		
Grieken, te Londen	5 ″			″		
Philadelphia, bij *Hope en C°.*	5 ″			″		
Dito te Londen	6 ″			″		
Dito Bank				″		
Louisiana, te Londen	5 ″			″		
Brazilië, te Londen 1824	5 ″	92	92	″		
Dito 1843	5 ″			″		
Grenada, dito à £ 100	2½ ″		16½	″		
Dito Uitgestelde			6⅜	″		
Ecuador				″		
Mexiko, te Londen £ 100	3 ″	22$\frac{11}{16}$	22¾	″	22$\frac{15}{16}$	22$\frac{15}{16}$
Dito Onbepaalde	3 ″	22$\frac{11}{16}$	22¾	″	22$\frac{15}{16}$	22$\frac{15}{16}$
Venezuela, te Londen	3¾ ″			″		
Dito Uitgestelde	1 ″			″		

Bij tamelijk veel affaire was onze fondsenmarkt heden over het geheel williger.

Koers van het Geld: Beleening 3 pCt., Prolongatie 3 pCt. Diskonto 3 pCt.

Wisselkoers.

Parijs	2/m.	*f*	55⅝	Livorno	2/m.	*f*	37¾
»	zigt	»	55$\frac{15}{16}$	Napels	»	»	81
Bordeaux	2/m.	»	54⅞	Petersburg	»	»	1.70
»	½/m.	»	55¼	Weenen	6/w.	»	25¾
Madrid	3/m.	»	240	Augsburg	»	»	35⅝
Cadix	»	»	240	Frankfort	»	»	98½
Sevilla	»	»	237	Hamburg	2/m.	»	35⅛
Bilbao	»	»	238	»	zigt	»	35$\frac{5}{16}$
Lissabon	»	»	[illegible]	Londen	2/m.	»	11,50
Porto	»	»	[illegible]	»	zigt	»	11,60
Genua	2/m.	»	[illegible]	Rotterdam		»	½

HANDELSBERIGTEN.

AMSTERDAM, 6 Maart.

GRAANMARKT.

Tarwe onveranderd: 132 ℔ roode Koningsb. *f* 475; 137 ℔ Kubanka *f* 45[illegible].

Rogge *f* 5 hooger verkocht: 117 ℔ n. Archangel *f* 325; 115 ℔ o. gedroogde *f* 315; in veiling: 113/114 ℔ Archangel *f* 302, 309; 116/117 ℔ Odessa *f* 297, 301.

Garst in een doen: 100 ℔ Smirna *f* 193.

Haver als voren: 78, 80, 86 ℔ dikke *f* 244, 248, 260.

Boekweit onveranderd: 119, 125 ℔ Holsteinsche *f* 260, *f* 278; 120 ℔ Oostvriesche *f* 244; 120 ℔ Inlandsche *f* 244.

Tegen Vrijdag zijn in veiling aangeslagen: Ca. 50 Lt. Poolsche Tarwe 126 ℔.

Koolzaad. Puike Oostvriesche 64½ £. Op 9 vaten Olie dadelijk 65½; in April ek. 66. *Raapolie* op 6/w. *f* 38¼; Vliegend *f* 37¼ 1°. Mei ek. *f* 36¾, ⅝; Sept. *f* 36, Oct. *f* 36¼; Nov. *f* 36¼; Dec. *f* 36⅜. *Lijnolie* op 6/w. *f* 33; Vliegend *f* 30¼. *Hennepolie* op 6/w. *f* 39; Vliegend *f* 37¼.

LONDEN, 3 Maart. SUIKER. *Ruwe.* Zeilende ladingen blijven gezocht en worden weinig aangeboden. — *Geraffineerd*, in *Crushed* met meer zaken en iets vaster in prijs.

KOFFIJ. Ceylon Native is meer gevraagd. Behalve 4000 balen goed ordinair tot 47 s. heeft men later nog verkocht eene andere partij goed ordinair a 47 en 47 s. 6 d. Plantage en vreemde soorten tot vaste prijzen goed te plaatsen.

RIJST. In alle soorten met eene flaauwe stemming; Madras 13 s. 9 d. a 14 s.; Bengaalsch 14 s. 6 d. a 15 s. 3 d.

SPECERIJEN. *Notenmuscaat* gezocht en iets vaster. — *Peper* schaarsch en hooger.

TALK iets lager. Petersburger 62 s. 6 d.

GRANEN. De markt blijft prijsvast in *Tarwe*, terwijl *Garst* insgelijks beter te plaatsen i.

BOTER met meer omzet en hoogere prijzen in de betere soorten. Vriessche fijne 108 a 112 s., mindere 88 a 100 s. — KAAS met weinig handel. Goudsche 44 a 55 s.

BORDEAUX, 1 Maart. *Voorloop* 3/6 blijft op fr. 182 gehouden.

SCHEEPSTIJDINGEN.

UITGEZEILD:

TEXEL, 4 Maart. J. B. Buikes, Raphael, Curaçao. - J. P Mink Jr., Wilhelmina, Triest. - A. J. Kuiper, Anna Augusta, id. - J. R Stomp, Antje Jansen, id. - H van der Laan, Jacoba Alida, id. - W. Leverstein, Vrijhandel, id.

HELVOET, 4 Maart. J. Ferguson, Caroline Agnes, Kaap de Goede Hoop.

CARGA-LIJSTEN.

ROTTERDAM.

BATAVIA, Batavier, H. H. Uil: 2 z. Koffij, Schut van der Linden: 1664 z. dito, Hoffmann Dorrepaal en Comp.: 358 z. dito, van der Kun en van Schelle: 936 kranj Suiker, 2282 b. Bindrottingen, E. S. en C. St. Martin en Comp: 3 ktjs Diversen, 2 p. Confituren, 5 z. Koffij. 250 kranj Suiker, Order.

— Jacoba, F. J. Boursse Wils: 3630 b. Koffij, 2556 kann. Suiker, 782 sch. Tin, 2790 b. Bindrottingen N. H. M

Weldadige Menschenvrienden!

Hetgeen men van den jongsten storm, met veel bekommering voor deze gemeente vreesde, heeft zich op een droevige en treurende wijze al te zeer bevestigd. Een onzer visschersschuiten, genaamd ***Zeemanshoop***, van den reeder J. HOOGENRAAD, en gevoerd door den stuurman JACOB DEN DULK, is door den storm omgeslagen. Bij dien ramp verloren zeven brave visschers noodlottig hun leven, nalatende een zestal onverzorgde en door dit ongeluk in hoogst behoeftigen toestand verkeerende weduwen, (waaronder twee zwangere) met hare acht jeugdige kinderen. Het is voor deze in hare allezints treurige en behoeftige omstandigheden, dat de ondergeteekenden zich gedrongen gevoelen, een beroep te mogen doen op uwe bekende en aan Scheveningers ongelukkigen ten allen tijde zoo mildelijk betoonde weldadigheid. Met het oog daarop twijfelen zij niet of menige milde hand zal zich ook nu voor die ongelukkigen wel weder willen ontsluiten, om dat verlies eenigermate te verzachten en te lenigen. Elke gift, hoe gering ook, zal bereidwillig en dankbaar door de ondergeteekenden ontvangen en doelmatig aan de ongelukkigen worden uitgereikt.

SCHEVENINGEN, 4 Maart 1854.

P. VARKEVISSER, *President van de kleine of kust-visscherij.*
J. A. MEULEMANS, *Predikant.*
A. J. MOLENAAR, *Predikant.*
F. J. BEHR, *Commissaris van Policie.*
J. HOOGENRAAD, *Reeder.*

Advertentiën.

(3792) Heden mogten wij ons verheugen in de voorspoedige geboorte van ons negende Kind, zijnde eene ***DOCHTER.***

WORMERVEER, 5 Maart 1854.

H. P. PIEPER.
S. PIEPER, geb. LAAN.

Men vraagt op eene **Kostschool van Jonge Juffrouwen**, onder billijke voorwaarden, eene

SECONDANTE,

van de R. K. Godsdienst, voor de FRANSCHE en HOOGDUITSCHE TALEN. Adres met *franco* brieven, onder letter U bij P. T. BRAAM, Boekhandelaar te *Rotterdam.* (3793)

F. C. Godzen, J. Feije, A. B. Pfinghaupt, J. Reesinck, T. J. B. Westerwoudt, A. Brinkman, H. B. Reesinck, J. F. van Straaten, Jzn., F. A. van der Breggen, J. A. van Rijn, L. Westerwoudt en **H. F. Smith**, Makelaars, zullen op Maandag den 27sten Maart 1854, des avonds ten vijf ure, in het voormalig *O. Z. Heeren-Logement*, ten overstaan van den Notaris **J. W. Roeloff's Valk**, verkoopen: N°. 1. Een extra kapitaal (voor weinige jaren nieuw en *welgeordonneerden Voorgevel* met *arduinsteenen Borstwering en Stoep)* **KOOPMANSHUIS, PLAATS, ACHTERHUIS, TUIN** en **ERVE**, op de Keizersgracht, tusschen de Brouwersgracht en Heerestraat, SS 340. — N°. 2. Een kapitaal en net betimmerd **KOOPMANSHUIS, ACHTERHUIS, PLAATS, TUIN** en **ERVE**, op de Keizersgracht, tusschen de Leliegracht en Prinsenstraat, RR 165. — N°. 3. Een kapitaal **KOOPMANSHUIS** en **ERVE**, op den Singel en hoek van de Warmoesgracht, LL 72. — N°. 4. Een onlangs nieuw vertimmerd **HUIS** en **ERVE**, op de Warmoesgracht, achter het hoekhuis, onder N°. 3 gemeld, LL 71; — *wordende N°. 3 en N°. 4 eerst ieder afzonderlijk bij opbod en afslag geveild, en daarna te zamen in slag gelegd.* — N°. 5. Een extra hecht **KOOPMANSHUIS, ACHTERHUIS, PLAATS** en **ERVE**, met aparte **Boven-** en **Benedenwoningen**, op de Egelantiersgracht bij de Prinsengracht, MM 500, — en N°. 6. Een **HUIS, TUIN** en **ERVE**, met **Boven-** en **Benedenwoningen**, op de Palmgracht bij de Baangracht, (*waar de bloemkool in den gevel staat*) QQ 864. Breeder bij Billetten; en te zien op vertoon van een *Toegang-Billet*, door een der gemelde Makelaars geteekend. De Bewijzen van Eigendom en de Veilconditiën zijn vier dagen vóór en op den Verkoopdag ter lezing ten Kantore van gemelden Notaris, aan den Overtoomschen Weg, voorbij den Gebiedpaal.

NB. *Nadere informatiën, betreffende bovenstaande Perceelen, zijn, uitgenomen bij bovenstaande Makelaars, nog te bekomen bij* **H. H. Tenckinck**, *Makelaar, aan den Overtoomschen Weg.* (3790)

Uit de Hand te Koop

eene **BOUWMANSWONING** met ruim vijftig Bunders beste **Bouw-** en **Weilanden**, gelegen aan den Voorweg in de gemeente *Soetermeer.* Te bevragen bij de weduwe SMON VAN DEN BOSCH aldaar. (3791)

(3764) Aan de Geëerde Inteekenaren op de **GEKRUIDE ZIELESPIJS** diene ten berigt, dat heden te zamen zijn verzonden, de *negende* en *tiende portie* van dat werk, met eene *eerste naamlijst van inteekenaren*, aan wier hoofd prijken de namen van **HH. DD. HHW. de Aartsbisschop en Bisschoppen van Nederland.**

De **GEKRUIDE ZIELESPIJS** is verder getiteld: Een **Volks Leer- en Leesboek over de Christ. Godsdienst**, door een Pastoor, *in portien toegediend* en met *Kerkelijke goedkeuring* (van den Zeer Eerw. Heer Deken van Arnhem). Daarvan zagen tot nu toe 10 portien het licht: n°. 1 tot 7 van het Ie deel, met titelplaat van ED. DUJARDIN, en n°. 8 tot 10 van het IIe deel. — Men kan zich steeds voor een jaargang van zes portien, à *f* 1.00, abonneren bij alle Boekh. en Postkantoren; — en uitgever mag het werk op gezag van bevoegde Eerw. beoordeelaars en blijkens de gunstige vermeldingen in *de Katholiek*, de *Kath. Stemmen* en *de Tijd*, aan groot en klein, arm en rijk, als een nuttig, aangenaam, geestig, oorspronkelijk en eenig Christelijk Volksboek gerust aanbevelen.

Met de bemerking dat het werk, eens geheel kompleet, tevens een geregeld *Catechetisch* werk zal zijn, volgt hier nog de korte inhoud der uitgegevene portien:

TITELVERKLARING in plaats van Voorrede. EERSTE VOORGEREGT. Is godsdienstkennis ook noodzakelijk en verpligtend? TWEEDE VOORGEREGT. Welke zijn de vruchten van kunde en onkunde in de godsdienst? INLEIDING. Wat lezer en schrijver van elkaâr te verwachten hebben. EERSTE HOOFDSTUK. Beantwoording der vraag: Wie is Degene die ons het leven heeft gegeven, en welke zijn zijne eigenschappen? I. Bestaan van God. II. Bijzondere openbaring Gods. III Hoe is Gods Openbaring tot ons gekomen? *a.* De H Schrift of Bijbel *b.* Mogen Katholieken den Bijbel lezen? (eene Zamenspraak). IV. Hoe is Gods Openbaring tot ons gekomen (*vervolg*) *a.* de Overlevering. *b.* Brief aan de Lezers. V. *Vervolg* van het EERSTE HOOFDSTUK, of beantwoord. der vraag: wie is Degene die, enz.? de EIGENSCHAPPEN GODS. Ie Almagt. VI. Alomtegenwoordigheid en Alwetendheid Gods. VII. Goedheid Gods, enz.

ARNHEM 28 Febr. 1854.

De Uitgever
W. THEOD. MEIJER.

P. S. Hetzij de bestellingen regtstreeks aan den uitgever, of door tusschenkomst van een Boekhandelaar of Postkantoor geschieden, gelieve men die voor enkele Exempl. *franco* te doen.

Te Amsterdam bij C. L. VAN LANGENHUYSEN, Drukker en Uitg…